

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 194 (XXXVIII) — Nr. 809

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 23 septembrie 2026

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
	ACTE ALE CAMEREI DEPUTAȚILOR	
55.	— Hotărâre privind vacantarea unui loc de deputat	2
56.	— Hotărâre privind validarea unui mandat de deputat	2
	DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
	Decizia nr. 734 din 9 decembrie 2025 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 20 alin. (2) și (3) din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, ale art. 1 alin. (1) și (2) și ale art. 2 alin. (2) din Legea nr. 226/2006 privind încadrarea unor locuri de muncă în condiții speciale, ale anexei nr. 2 la Legea nr. 226/2006, ale art. 30 alin. (1) lit. e), alin. (2) și (3) din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, ale anexei nr. 3 la Legea nr. 263/2010, ale art. II din Legea nr. 325/2015 pentru modificarea Legii nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, precum și a dispozițiilor art. 20 alin. (2) și (3) din Legea nr. 19/2000, ale art. 1 alin. (1) și (2) și ale art. 2 alin. (2) din Legea nr. 226/2006, ale anexei nr. 2 la Legea nr. 226/2006, ale art. 30 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 263/2010 și ale anexei nr. 3 la Legea nr. 263/2010, în interpretarea dată prin Decizia nr. 12 din 23 mai 2016, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii, și prin Decizia nr. 14 din 23 mai 2016, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept	3–7

ACTE ALE CAMEREI DEPUTAȚILOR**PARLAMENTUL ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTAȚILOR****HOTĂRÂRE
privind vacantarea unui loc de deputat**

Având în vedere demisia domnului Năsui Claudiu-Iulius-Gavril, deputat ales în Circumscripția electorală nr. 42 București, în temeiul dispozițiilor art. 70 alin. (2) din Constituția României, republicată, potrivit dispozițiilor art. 7 alin. (1) lit. b), alin. (2) lit. a) și alin. (3) din Legea nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 240 și 241 din Regulamentul Camerei Deputaților, aprobat prin Hotărârea Camerei Deputaților nr. 8/1994, republicat, cu modificările ulterioare,

Camera Deputaților adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Camera Deputaților declară vacant locul de deputat deținut de domnul Năsui Claudiu-Iulius-Gavril, deputat ales în Circumscripția electorală nr. 42 București, începând cu data de 20 septembrie 2026.

Această hotărâre a fost adoptată de Camera Deputaților în ședința din 23 septembrie 2026, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR,
NATALIA-ELENA INTOTERO

București, 23 septembrie 2026.
Nr. 55.

**PARLAMENTUL ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTAȚILOR****HOTĂRÂRE
privind validarea unui mandat de deputat**

În temeiul prevederilor art. 70 alin. (1) din Constituția României, republicată, ale art. 94 alin. (13) din Legea nr. 208/2015 privind alegerea Senatului și a Camerei Deputaților, precum și pentru organizarea și funcționarea Autorității Electorale Permanente, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 2 din Legea nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 233 din Regulamentul Camerei Deputaților, aprobat prin Hotărârea Camerei Deputaților nr. 8/1994, republicat, cu modificările ulterioare, și având în vedere raportul Comisiei de validare,

Camera Deputaților adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Se validează mandatul de deputat al domnului Badea Mihai-Alexandru, declarat supleant la alegerile din 1 decembrie 2024, în Circumscripția electorală nr. 42 București, pe lista Uniunii Salvați România, pe locul devenit vacant ca urmare a demisiei domnului deputat Năsui Claudiu-Iulius-Gavril.

Această hotărâre a fost adoptată de Camera Deputaților în ședința din 23 septembrie 2026, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR,
NATALIA-ELENA INTOTERO

București, 23 septembrie 2026.
Nr. 56.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 734

din 9 decembrie 2025

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 20 alin. (2) și (3) din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, ale art. 1 alin. (1) și (2) și ale art. 2 alin. (2) din Legea nr. 226/2006 privind încadrarea unor locuri de muncă în condiții speciale, ale anexei nr. 2 la Legea nr. 226/2006, ale art. 30 alin. (1) lit. e), alin. (2) și (3) din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, ale anexei nr. 3 la Legea nr. 263/2010, ale art. II din Legea nr. 325/2015 pentru modificarea Legii nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, precum și a dispozițiilor art. 20 alin. (2) și (3) din Legea nr. 19/2000, ale art. 1 alin. (1) și (2) și ale art. 2 alin. (2) din Legea nr. 226/2006, ale anexei nr. 2 la Legea nr. 226/2006, ale art. 30 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 263/2010 și ale anexei nr. 3 la Legea nr. 263/2010, în interpretarea dată prin Decizia nr. 12 din 23 mai 2016, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii, și prin Decizia nr. 14 din 23 mai 2016, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept

Elena-Simina Tănăsescu	— președinte
Asztalos Csaba-Ferenc	— judecător
Mihai Busuioc	— judecător
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scânteii	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Patricia-Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioan-Sorin-Daniel Chiriazii.

1. Pe rol se află soluținarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 20 alin. (2) și (3) din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, ale art. 1 alin. (1) și (2) și ale art. 2 alin. (2) din Legea nr. 226/2006 privind încadrarea unor locuri de muncă în condiții speciale, ale anexei nr. 2 la Legea nr. 226/2006, ale art. 30 alin. (1) lit. e), alin. (2) și (3) din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, ale anexei nr. 3 la Legea nr. 263/2010, ale art. II din Legea nr. 325/2015 pentru modificarea Legii nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, precum și a dispozițiilor art. 20 alin. (2) și (3) din Legea nr. 19/2000, ale art. 1 alin. (1) și (2) și ale art. 2 alin. (2) din Legea nr. 226/2006, ale anexei nr. 2 la Legea nr. 226/2006, ale art. 30 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 263/2010 și ale anexei nr. 3 la Legea nr. 263/2010, în interpretarea dată prin Decizia nr. 12 din 23 mai 2016, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii, și prin Decizia nr. 14 din 23 mai 2016, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept. Excepția a fost ridicată, din oficiu, de instanța judecătorească și înșușită de partea Vasile Ioan Suceavă în Dosarul nr. 1.964/102/2020/a1 al Tribunalului Mureș — Secția civilă și constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.930D/2021.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate. Astfel, cu privire la critica raportată la art. 1 alin. (3) și (5) din Constituție, arată că reglementarea încadrării

în condiții de muncă speciale sau deosebite s-a făcut pe cale legislativă, însă complexitatea problematicei referitoare la încadrare a făcut necesară adoptarea unor reglementări de ordin secundar, prin hotărâri ale Guvernului. Prin acestea s-a stabilit că inițiativa pentru încadrarea unor locuri de muncă în condiții speciale sau deosebite a revenit angajatorilor și sindicatelor reprezentative. În concluzie, consideră că nu există o problemă de neclaritate a legii. În ceea ce privește critica raportată la art. 21 din Constituție invocă cele reținute de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 667 din 29 octombrie 2019, paragraful 25.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 15 iulie 2021, pronunțată în Dosarul nr. 1.964/102/2020/a1, **Tribunalul Mureș — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 20 alin. (2) și (3) din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, ale art. 1 alin. (1) și (2) și ale art. 2 alin. (2) din Legea nr. 226/2006 privind încadrarea unor locuri de muncă în condiții speciale, ale anexei nr. 2 la Legea nr. 226/2006, ale art. 30 alin. (1) lit. e), alin. (2) și (3) din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, ale anexei nr. 3 la Legea nr. 263/2010 și ale art. II din Legea nr. 325/2015 pentru modificarea Legii nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, precum și a dispozițiilor art. 20 alin. (2) și (3) din Legea nr. 19/2000, ale art. 1 alin. (1) și (2) și ale art. 2 alin. (2) din Legea nr. 226/2006, ale anexei nr. 2 la Legea nr. 226/2006, ale art. 30 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 263/2010 și ale anexei nr. 3 la Legea nr. 263/2010, în interpretarea dată prin Decizia nr. 12 din 23 mai 2016, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii, și prin Decizia nr. 14 din 23 mai 2016, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept.** Excepția a fost ridicată, din oficiu, de instanța judecătorească și înșușită de partea Vasile Ioan Suceavă într-o cauză având ca obiect soluținarea unui litigiu de muncă.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că dispozițiile de lege criticate sunt contrare Constituției în măsura în care exclud constatarea existenței dreptului salariaților la reîncadrarea în condiții speciale de muncă, atunci când aceste condiții reapar ulterior datei încetării avizării încadrării anterioare, pe fondul neîndeplinirii sau încetării îndeplinirii de către angajator a obligației sale legale continue de normalizare a condițiilor de muncă ale salariaților.

6. De asemenea, se apreciază că dispozițiile criticate sunt neconstituționale, întrucât fac trimitere la criterii și o metodologie de încadrare a locurilor de muncă în condiții speciale care nu au aplicabilitate permanentă, pentru a permite reevaluarea anuală a noilor cazuri de condiții speciale apărute sau reapărute, ulterior primei evaluări a existenței condițiilor speciale preluate în anexa nr. 2 la Legea nr. 226/2006 și în anexa nr. 3 la Legea nr. 263/2010.

7. Se arată că aceleași prevederi de lege apreciate ca fiind neconstituționale mențin încadrarea în condiții speciale doar a cazurilor existente anterior intrării în vigoare a Legii nr. 263/2010, excluzând situațiile apărute sau reapărute ulterior acestei date. Se exclude acțiunea în constatare a salariaților care au câștigat definitiv procesele privind reconstituirea vechimii în grupa I de muncă până la data de 31 martie 2001 (după data evaluării inițiale a existenței condițiilor speciale preluate ulterior în anexa nr. 2 la Legea nr. 226/2006 și în anexa nr. 3 la Legea nr. 263/2010), situație care stă la baza reconsiderării existenței condițiilor speciale și care nu a putut fi luată în considerare la data primei evaluări.

8. Se menționează că, nemairecunoscând dreptul salariaților la reîncadrarea în condiții speciale de muncă, în situația în care aceste condiții reapar ulterior datei încetării avizării încadrării inițiale, pe fondul neîndeplinirii sau încetării îndeplinirii de către angajator a obligației sale legale continue de normalizare a condițiilor de muncă ale salariaților, dispozițiile de lege criticate generează în practica relațiilor de muncă abuzuri deosebit de grave, în sensul că, pentru a evita plata contribuției de asigurări sociale suplimentare pentru condiții speciale de muncă, angajatorii au pretins și pretind discreționar că ar fi normalizat condițiile de muncă ale salariaților și nu au solicitat niciodată sau nu mai solicită prelungirea avizării încadrării ori înființează oricând noi locuri de muncă, pentru care nu mai există posibilitatea verificării și încadrării salariaților în condiții speciale de muncă.

9. În urma acestei situații abuzive, inadmisibilă într-un stat de drept, rezultate din caracterul imprecis și lipsit de predictibilitate al textelor legale criticate, se încalcă atât dreptul constituțional la sănătate al salariaților (prin supunerea acestora la condiții de muncă speciale incontrolabile pe calea unor criterii și metodologii care să aibă caracter de aplicabilitate permanentă), cât și dreptul constituțional la pensie (prin posibilitatea discreționară a angajatorilor de a se sustrage de la plata contribuției de asigurări sociale suplimentare, prin simplul fapt dolosiv de a profita că textele criticate nu reglementează criterii și o metodologie cu caracter de aplicabilitate permanentă, anuală, a reîncadrării în condiții speciale).

10. În această manieră se ajunge la imposibilitatea constatării pe cale judiciară a existenței dreptului salariaților la încadrarea în condiții speciale de muncă, fiind încălcate dreptul fundamental la acces la instanță în această materie, precum și dreptul la un proces echitabil, care presupune dreptul justițiabilului de a administra proba cu expertiza judiciară în materia protecției muncii, pentru verificarea tehnico-științifică și medicală a locului de muncă dacă poate fi încadrat în condiții speciale de muncă. Se mai produc, astfel, situații de discriminare vădită între salariații care lucrează faptic în condiții speciale de muncă, chiar dacă nu se află în unitățile din anexa nr. 2 la Legea nr. 226/2006 și anexa nr. 3 la Legea nr. 263/2010,

deci în situația celor care nu pot cere constatarea apariției sau reapariției acestor situații.

11. În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

12. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele de vedere solicitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

13. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

14. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie, potrivit încheierii de sesizare, dispozițiile art. 20 alin. (2) și (3) din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 140 din 1 aprilie 2000, ale art. 1 alin. (1) și (2) și ale art. 2 alin. (2) din Legea nr. 226/2006 privind încadrarea unor locuri de muncă în condiții speciale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 509 din 13 iunie 2006, ale anexei nr. 2 la Legea nr. 226/2006, ale art. 30 alin. (1) lit. e), alin. (2) și (3) din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 852 din 20 decembrie 2010, ale anexei nr. 3 la Legea nr. 263/2010 și ale art. II din Legea nr. 325/2015 pentru modificarea Legii nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 937 din 18 decembrie 2015. De asemenea, obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie și dispozițiile art. 20 alin. (2) și (3) din Legea nr. 19/2000, ale art. 1 alin. (1) și (2) și ale art. 2 alin. (2) din Legea nr. 226/2006, ale anexei nr. 2 la Legea nr. 226/2006, ale art. 30 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 263/2010 și ale anexei nr. 3 la Legea nr. 263/2010, în interpretarea dată prin Decizia nr. 12 din 23 mai 2016, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 904 din 10 noiembrie 2016, și prin Decizia nr. 14 din 23 mai 2016, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 878 din 2 noiembrie 2016.

15. Curtea constată că dispozițiile de lege criticate sunt în prezent abrogate. Astfel, Legea nr. 19/2000 a fost abrogată prin art. 196 lit. a) din Legea nr. 263/2010, Legea nr. 226/2006 a fost abrogată prin art. 196 lit. m) din Legea nr. 263/2010, iar Legea nr. 263/2010, cu modificările și completările ulterioare, a fost abrogată prin art. 168 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 360/2023 privind sistemul public de pensii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1089 din 4 decembrie 2023. Având în vedere însă cele reținute de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, în sensul că sunt supuse controlului de constituționalitate și legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare, Curtea urmează să se pronunțe cu privire la constituționalitatea

dispozițiilor de lege cu care a fost sesizată, în redactarea în vigoare la data sesizării. Dispozițiile de lege criticate au următorul conținut:

— art. 20 alin. (2) și (3) din Legea nr. 19/2000: „(2) *Alte locuri de muncă în condiții speciale decât cele prevăzute la alin. (1) pot fi stabilite numai prin lege.*”

(3) *Metodologia și criteriile de încadrare a persoanelor în locuri de muncă în condiții speciale se vor stabili prin hotărâre a Guvernului, pe baza propunerii comune a Ministerului Muncii și Solidarității Sociale și a Ministerului Sănătății și Familiei, în urma consultării CNPAS.”;*

— art. 1 alin. (1) și (2) din Legea nr. 226/2006: „(1) *Începând cu data de 1 aprilie 2001, sunt încadrate în condiții speciale locurile de muncă în care se desfășoară activitățile prevăzute în anexa nr. 1.*”

(2) *Locurile de muncă prevăzute la alin. (1) sunt cele din unitățile prevăzute în anexa nr. 2, care au obținut avizul pentru îndeplinirea procedurilor și criteriilor de încadrare în condiții speciale, în conformitate cu prevederile Hotărârii Guvernului nr. 1.025/2003 privind metodologia și criteriile de încadrare a persoanelor în locuri de muncă în condiții speciale, cu modificările și completările ulterioare.”;*

— art. 2 alin. (2) din Legea nr. 226/2006: „(2) *Sunt asimilate stagiului de cotizare în condiții speciale perioadele de timp anterioare intrării în vigoare a Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, cu modificările și completările ulterioare, în care asigurații și-au desfășurat activitatea, pe durata programului normal de lucru din luna respectivă, în locurile de muncă încadrate conform legislației anterioare în grupa I de muncă și care, potrivit prezentei legi, sunt încadrate în condiții speciale.”;*

— anexa nr. 2 la Legea nr. 226/2006 prevede unitățile care au obținut avizul pentru îndeplinirea procedurilor și criteriilor de încadrare în condiții speciale, în conformitate cu dispozițiile Hotărârii Guvernului nr. 1.025/2003 privind metodologia și criteriile de încadrare a persoanelor în locuri de muncă în condiții speciale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 645 din 10 septembrie 2003, cu modificările și completările ulterioare;

— art. 30 alin. (1) lit. e), alin. (2) și (3) din Legea nr. 263/2010: „(1) *În sensul prezentei legi, locurile de muncă în condiții speciale sunt cele din: (...)*

e) *activitățile și unitățile prevăzute în anexele nr. 2 și 3; (...)*

(2) *Periodic, din 5 în 5 ani, locurile de muncă în condiții speciale de muncă prevăzute la alin. (1) lit. e) sunt supuse procedurii de reevaluare a încadrării în condiții speciale, stabilită prin hotărâre a Guvernului.*

(3) *Procedura de reevaluare prevăzută la alin. (2) se stabilește prin hotărâre a Guvernului, elaborată în termen de 9 luni de la data intrării în vigoare a prezentei legi.”;*

— anexa nr. 3 la Legea nr. 263/2010 prevede unitățile care au obținut avizul pentru îndeplinirea procedurilor și criteriilor de încadrare în condiții speciale, în conformitate cu prevederile Hotărârii Guvernului nr. 1025/2003, cu modificările și completările ulterioare;

— art. II din Legea nr. 325/2015: „*Începând cu data intrării în vigoare a prezentei legi, angajatorii care, în urma procedurii de reevaluare, nu au mai obținut avizul de încadrare în condiții speciale de muncă datorează contribuția de asigurări sociale în cota prevăzută de lege pentru condiții normale de muncă, aceștia nemaiavând temei legal pentru încadrarea persoanelor în condiții speciale de muncă.”*

16. Prin Decizia nr. 12 din 23 mai 2016, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii, admitând recursul în interesul legii, a decis că „I. În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 19 din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, cu modificările și completările ulterioare, art. 29 alin. (1) din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii

publice, cu modificările și completările ulterioare, raportate la art. 2 alin. (2), art. 3, 4, 11, 12, 15, 16 și 18 din Hotărârea Guvernului nr. 261/2001 privind criteriile și metodologia de încadrare a locurilor de muncă în condiții deosebite, cu modificările și completările ulterioare, respectiv art. 1-4, art. 7-9, art. 13 alin. (4) și art. 13¹ din Hotărârea Guvernului nr. 246/2007 privind metodologia de reînnoire a avizelor de încadrare a locurilor de muncă în condiții deosebite, cu modificările și completările ulterioare, nu este deschisă calea unei acțiuni în constatare de drept comun a condițiilor deosebite de muncă în care angajații și-au desfășurat activitatea după data de 1 aprilie 2001 și nici a acțiunii în obligare a angajatorilor la încadrarea locurilor de muncă în aceste condiții, atunci când aceștia din urmă nu au obținut sau, după caz, nu au reînnoit avizele pentru încadrarea locurilor de muncă în aceste condiții. II. În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 20 alin. (2) și (3) din Legea nr. 19/2000, cu modificările și completările ulterioare, a dispozițiilor art. 1 alin. (1) și (2) și art. 2 alin. (2) din Legea nr. 226/2006 privind încadrarea unor locuri de muncă în condiții speciale, raportate la prevederile art. 2-6, art. 9, 13 și 16 din Hotărârea Guvernului nr. 1.025/2003 privind metodologia și criteriile de încadrare a persoanelor în locuri de muncă în condiții speciale, cu modificările și completările ulterioare, precum și a prevederilor art. 30 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 263/2010, cu modificările și completările ulterioare, în ceea ce privește condițiile speciale, acest tip de acțiuni nu sunt deschise, atunci când nu sunt întrunite condițiile cumulative privind înscrierea activității și a unității angajatoare în anexele nr. 1 și 2 la Legea nr. 226/2006 și, respectiv, în anexele nr. 2 și 3 la Legea nr. 263/2010, cu modificările și completările ulterioare.”

17. Prin Decizia nr. 14 din 23 mai 2016, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, admitând sesizarea, a decis că „În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 30 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, cu modificările și completările ulterioare, și ale Hotărârii Guvernului nr. 1.284/2011 privind stabilirea procedurii de reevaluare a locurilor de muncă în condiții speciale prevăzute la art. 30 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, cu modificările ulterioare, instanța de judecată de drept comun nu poate proceda ea însăși la analiza condițiilor de muncă ale reclamanților și, dacă este cazul, la încadrarea locurilor de muncă ale acestora în condiții speciale, în situația în care angajatorul pârât nu a urmat procedura de reevaluare a locurilor de muncă în condiții speciale prevăzută de art. 4-7 din Hotărârea Guvernului nr. 1.284/2011, cu modificările ulterioare, nu există un aviz al Comisiei pentru reevaluarea locurilor de muncă în condiții speciale și unitatea nu este nominalizată în anexa nr. 3 la Legea nr. 263/2010, cu modificările și completările ulterioare.”

18. În critica de neconstituționalitate sunt invocate următoarele prevederi din Constituție: art. 1 alin. (3)-(5) privind statul român, art. 16 alin. (1) referitor la egalitatea în drepturi, art. 21 alin. (1) și (2) privind accesul liber la justiție, art. 34 alin. (1) privind dreptul la ocrotirea sănătății, art. 41 alin. (1) și (2) referitor la munca și protecția socială a muncii, art. 47 alin. (2) privind dreptul la pensie și art. 53 referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți. Totodată, în temeiul art. 20 alin. (1) din Constituție, prin raportare la prevederile constituționale corespondente, sunt invocate și exigențele art. 6 paragraful 1 și art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la dreptul la un proces echitabil și interzicerea discriminării, precum și cele ale Protocolului nr. 12 la Convenție privind interzicerea generală a discriminării.

19. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile de lege criticate au constituit în numeroase rânduri obiect al controlului de constituționalitate în

raport cu critici similare celor invocate în prezenta cauză, Curtea Constituțională respingând ca neîntemeiate aceste critici. În acest sens sunt, spre exemplu, Decizia nr. 680 din 2 noiembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 90 din 30 ianuarie 2018, Decizia nr. 686 din 2 noiembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 272 din 28 martie 2018, Decizia nr. 617 din 2 octombrie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 100 din 8 februarie 2019, Decizia nr. 618 din 2 octombrie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 89 din 5 februarie 2019, sau Decizia nr. 806 din 6 decembrie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 203 din 14 martie 2019.

20. Astfel, prin Decizia nr. 686 din 2 noiembrie 2017, precitată, paragrafele 44 și 45, Curtea, analizând parcursul legislativ al reglementărilor privind încadrarea unor locuri de muncă în condiții deosebite sau speciale, a reținut că reglementarea regimului locurilor de muncă în condiții deosebite și condiții speciale s-a realizat pe cale legislativă, respectiv prin Legea nr. 19/2000, Legea nr. 226/2006 și Legea nr. 263/2010. Dispozițiile art. 19 alin. (1) din Legea nr. 19/2000 au definit locurile de muncă în condiții deosebite, iar art. 20 din aceeași lege a enumerat acele locuri de muncă ce erau încadrate în condiții speciale, deschizând însă posibilitatea nominalizării și a altora, prin lege, ceea ce a condus la adoptarea Legii nr. 226/2006. De asemenea, Legea nr. 263/2010 a definit la art. 3 alin. (1) lit. g) locurile de muncă în condiții deosebite și a prevăzut în art. 29 alin. (1) că sunt încadrate în condiții deosebite locurile de muncă stabilite în baza criteriilor și metodologiei prevăzute de legislația în vigoare la data încadrării acestora. Totodată, dispozițiile art. 3 alin. (1) lit. h) din Legea nr. 263/2010 au definit locurile de muncă în condiții speciale, iar art. 30 alin. (1) a realizat o enumerare exhaustivă a acestora. Cu toate acestea, complexitatea problematicii referitoare la încadrarea unor locuri de muncă în condiții deosebite sau speciale a făcut necesară adoptarea unor reglementări de ordin secundar, respectiv hotărâri ale Guvernului, prin care au fost precizate toate criteriile care, în mod cumulativ, erau necesare pentru a justifica încadrarea locurilor de muncă în condițiile mai sus amintite și care vizau nu doar tipul activității, ci și elemente concrete, precum prezența la locul de muncă a factorilor de risc pentru sănătatea salariaților, măsurile concrete adoptate în scopul înlăturării acestor factori, efectele reale asupra securității și sănătății în muncă a factorilor de risc pentru sănătatea salariaților, măsurile concrete adoptate în scopul înlăturării acestor factori, efectele reale asupra securității și sănătății în muncă și altele asemenea. Totodată, evaluarea acestor elemente concrete a impus reglementarea unei metodologii etapizate, constând dintr-o serie de operațiuni tehnice și administrative necesar a fi urmate în ordine cronologică. De asemenea, reevaluarea încadrării locurilor de muncă în condiții deosebite sau speciale a necesitat adoptarea unor reglementări asemănătoare prin care s-au stabilit criteriile și metodologia acestei proceduri.

21. Curtea a observat că, având în vedere complexitatea și specificitatea expertizei necesare încadrării unor locuri de muncă în condiții deosebite sau speciale, legiuitorul a optat pentru o procedură în care inițiativa aparținea partenerilor sociali, respectiv angajatorilor împreună cu sindicatele reprezentative potrivit legii sau, după caz, cu reprezentanții angajaților în cadrul comitetului de securitate și sănătate în muncă ori cu responsabilul cu protecția muncii [art. 3 alin. (1) lit. a) și b) din Hotărârea Guvernului nr. 1.025/2003], iar evaluările se realizau de către autoritățile administrative cu atribuții specifice în domeniu. Astfel, inspectoratele teritoriale de muncă sau Comisia Națională pentru Controlul Activităților Nucleare au realizat verificarea locurilor de muncă din punctul

de vedere al îndeplinirii măsurilor tehnico-organizatorice pentru eliminarea sau diminuarea riscurilor profesionale prevăzute de legislația privind protecția muncii ori de normele fundamentale de securitate radiologică [art. 3 alin. (1) lit. b) din Hotărârea Guvernului nr. 1.025/2003]. Expertiza tehnică a fost realizată de către Institutul Național de Cercetare-Dezvoltare pentru Protecția Muncii sau Institutul Național pentru Securitate Minieră și Protecție Antiexplozivă — INSEMEX, după caz, respectiv laboratoarele de igiena radiațiilor din cadrul direcțiilor de sănătate publică, autorizate de Comisia Națională pentru Controlul Activităților Nucleare, în baza unei metodologii proprii, adaptată locurilor de muncă și riscurilor specifice existente, avizată, după caz, de Ministerul Muncii, Solidarității Sociale și Familiei sau de Comisia Națională pentru Controlul Activităților Nucleare [art. 14 alin. (1) din Hotărârea Guvernului nr. 1.025/2003], în timp ce expertiza medicală a fost realizată de către institutele de sănătate publică, direcțiile de sănătate publică, structurile medicale de medicina muncii și centrele de medicină preventivă, în conformitate cu o metodologie proprie stabilită de Ministerul Sănătății pe baza riscurilor existente și a efectului determinat de manifestarea acestora [art. 14 alin. (2) din Hotărârea Guvernului nr. 1.025/2003]. Acordarea avizului pentru încadrarea locurilor de muncă în condiții speciale s-a realizat de către Comisia pentru acordarea avizelor de încadrare în condiții speciale [art. 6 din Hotărârea Guvernului nr. 1.025/2003]. În cazul în care avizul nu era acordat, se putea formula plângere la Ministerul Muncii, Solidarității Sociale și Familiei, iar decizia acestuia putea fi atacată în fața instanței de judecată. Instanțele de judecată erau, de asemenea, competente să constate perioada lucrată în condiții speciale, atunci când dovedirea acestor perioade nu mai era posibilă din cauza distrugerii arhivelor.

22. Prin urmare, Curtea a constatat că legiuitorul nu a avut în vedere acordarea competenței de a evalua îndeplinirea condițiilor speciale ale unor locuri de muncă instanțelor de judecată, ci unor autorități administrative, specializate. Numai în mod excepțional, atunci când din motive obiective dovedirea perioadelor de activitate desfășurate în condiții speciale nu era posibilă, ca urmare a distrugerii arhivelor, instanțele de judecată, potrivit art. 11 alin. (2) din Hotărârea Guvernului nr. 1.025/2003, aveau posibilitatea de a se pronunța cu privire la reconstituirea perioadei lucrate în condiții speciale.

23. Faptul că dispozițiile de lege criticate nu au reglementat competența instanțelor judecătorești de a încadra unele locuri de muncă în condiții speciale, ci au stabilit că metodologia și criteriile de încadrare a persoanelor în locuri de muncă în condiții speciale se vor stabili prin hotărâre a Guvernului, pe baza propunerii comune a Ministerului Muncii și Solidarității Sociale și a Ministerului Sănătății și Familiei, în urma consultării Casei Naționale de Pensii și Asigurări Sociale — CNPAS [art. 20 alin. (3) din Legea nr. 19/2000], iar această procedură s-a realizat prin intermediul autorităților administrative mai sus arătate nu poate avea, *per se*, semnificația încălcării dreptului de acces la justiție, de vreme ce legiuitorul este liber să stabilească modalitatea cea mai adecvată în care evaluarea acestor condiții corespunde obiectivelor avute în vedere și organele cele mai competente să realizeze această evaluare.

24. Din această perspectivă, Curtea a apreciat că interpretarea pe care Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii a dat-o dispozițiilor de lege criticate prin Decizia nr. 12 din 23 mai 2016 — în sensul că în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 20 alin. (2) și (3) din Legea nr. 19/2000, cu modificările și completările ulterioare, a dispozițiilor art. 1 alin. (1) și (2) și ale art. 2 alin. (2) din Legea nr. 226/2006, raportate la prevederile art. 2—6, 9, 13 și 16 din Hotărârea Guvernului nr. 1.025/2003, cu modificările și completările ulterioare, precum și a

prevederilor art. 30 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 263/2010, cu modificările și completările ulterioare, în ceea ce privește condițiile speciale, acest tip de acțiuni nu sunt deschise, atunci când nu sunt întrunite condițiile cumulative privind înscrierea activității și a unității angajatoare în anexele nr. 1 și 2 la Legea nr. 226/2006 și, respectiv, în anexele nr. 2 și 3 la Legea nr. 263/2010, cu modificările și completările ulterioare — este în acord cu conținutul acestor dispoziții. Din contră, dacă Înalta Curte de Casație și Justiție sau Curtea Constituțională ar interpreta textele de lege supuse analizei de constituționalitate în sensul că dau dreptul salariaților de a se adresa în mod direct justiției, în alte situații decât cele prevăzute în mod distinct în ipoteza art. 11 alin. (2) din Hotărârea Guvernului nr. 1.025/2003, pentru a obține recunoașterea condițiilor speciale, fără respectarea condițiilor cumulative mai sus arătate, s-ar substitui legiuitorului, fapt interzis de principiul separației puterilor în stat.

25. Curtea apreciază că aceste considerente sunt valabile și în ceea ce privește criticile formulate în prezenta cauză în raport cu textele legale ce formează obiectul controlului de constituționalitate în interpretarea dată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept prin Decizia nr. 14 din 23 mai 2016.

26. Prin Decizia nr. 680 din 2 noiembrie 2017, precitată, paragraful 65, Curtea, analizând situația persoanelor care susțin că desfășoară una dintre activitățile prevăzute în anexa nr. 2 la Legea nr. 263/2010, dar nu beneficiază de încadrarea locurilor de muncă în condiții speciale, deoarece acestea au fost constituite ulterior finalizării procedurii reglementate de Hotărârea Guvernului nr. 1.025/2003, iar legiuitorul nu a prevăzut o procedură care să permită actualizarea listelor prevăzute în anexele nr. 2 și 3 la Legea nr. 263/2010, a reținut că dispozițiile art. 30 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 263/2010 se referă la locuri de muncă ce, potrivit legislației anterioare, au fost supuse unei evaluări care a vizat nu doar caracteristicile activității, ci și condițiile concrete în care aceasta se desfășura

în cadrul unei unități. Prin stabilirea unei limite temporale pentru procedura de încadrare a unor locuri de muncă în condiții speciale, precum și din reglementarea unei proceduri de reevaluare a acestei încadrări se desprinde intenția vădită a legiuitorului de a restrânge sfera locurilor de muncă încadrate în condiții deosebite sau speciale, prin normalizarea acestora și înlăturarea factorilor de risc pentru sănătatea salariaților, potrivit legislației privind protecția muncii. Prin urmare, Curtea a apreciat că locurile de muncă înființate după încheierea procedurii reglementate de Hotărârea Guvernului nr. 1.025/2003 nu mai pot întruni, în mod obiectiv, aceleași criterii care au determinat încadrarea în condiții speciale a unor locuri de muncă încadrate potrivit legislației anterioare în grupa I de muncă și care se desfășurau într-un cadru ce nu asigură o protecție suficientă a salariaților împotriva riscurilor activității desfășurate.

27. Prin Decizia nr. 617 din 2 octombrie 2018, antereferită, paragraful 25, Curtea a arătat că nerespectarea cadrului legal referitor la condițiile de lucru ale salariaților reprezintă o eventuală problemă de aplicare a legii, a cărei soluționare nu revine însă competenței instanței de contencios constituțional.

28. Curtea a reținut și că precizarea făcută în art. II din Legea nr. 325/2015, în care se arată că angajatorii nu mai plătesc contribuții de asigurări sociale aferente locurilor de muncă în condiții speciale, nemaivând temei legal pentru încadrarea persoanelor în condiții speciale de muncă, nu face decât să confirme că, prin constatarea inexistenței condițiilor concrete de risc la locul de muncă, în urma reevaluării, dispozițiile legale referitoare la locurile de muncă în condiții speciale nu mai sunt incidente.

29. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice reconsiderarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale, considerentele și soluțiile deciziilor mai sus amintite își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

30. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1-3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată, din oficiu, de instanța judecătorească și însușită de partea Vasile Ioan Suceavă în Dosarul nr. 1.964/102/2020/a1 al Tribunalului Mureș — Secția civilă și constată că dispozițiile art. 20 alin. (2) și (3) din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, ale art. 1 alin. (1) și (2) și ale art. 2 alin. (2) din Legea nr. 226/2006 privind încadrarea unor locuri de muncă în condiții speciale, ale anexei nr. 2 la Legea nr. 226/2006, ale art. 30 alin. (1) lit. e), alin. (2) și (3) din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, ale anexei nr. 3 la Legea nr. 263/2010, ale art. II din Legea nr. 325/2015 pentru modificarea Legii nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, precum și dispozițiile art. 20 alin. (2) și (3) din Legea nr. 19/2000, ale art. 1 alin. (1) și (2) și ale art. 2 alin. (2) din Legea nr. 226/2006, ale anexei nr. 2 la Legea nr. 226/2006, ale art. 30 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 263/2010 și ale anexei nr. 3 la Legea nr. 263/2010, în interpretarea dată prin Decizia nr. 12 din 23 mai 2016, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii, și prin Decizia nr. 14 din 23 mai 2016, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Mureș — Secția civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 9 decembrie 2025.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
ELENA-SIMINA TĂNĂSESCU

Magistrat-asistent,
Patricia-Marilena Ionea

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2026 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 11% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	3.360	930	340
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	3.980		370
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	5.975		545
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	1.145		130
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	4.570		420
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	4.250		395
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	1.470		145

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

Pentru comenzi, accesați www.monitoruloficial.ro, Magazin online, Monitorul Oficial — apariții și abonamente.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2026 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)													
	Lunar							Anual*						
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 10	Rețea 20	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 10	Rețea 20	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	80	180	275	385	450	1.070	2.345	725	1.810	2.490	3.700	4.525	10.860	23.880
ExpertMO	135	330	495	660	815	1.945	4.275	1.285	3.195	4.400	6.400	7.985	19.160	42.140

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)													
	Lunar							Anual*						
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 10	Rețea 20	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 10	Rețea 20	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	90	215	325	440	535	1.285	2.810	835	2.090	2.880	4.180	5.215	12.510	27.515
ExpertMO	160	395	595	825	985	2.345	5.145	1.555	3.885	5.340	7.800	9.705	23.280	51.210

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	160 lei/an
--	------------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

* Tarifele anuale se aplică pentru comenzile online efectuate până la 31 ianuarie 2026.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro
Relații cu publicul: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.
Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78/79/83.
Pentru publicări, încărcați actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro>, secțiunea Publicări.

